

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 14 september 2009 in zaak nr. 08/34755 in het
geding tussen:

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 februari 2008 heeft de staatssecretaris de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 28 augustus 2008 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 september 2009, verzonden op 16 september 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 oktober 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet valt onder het bereik van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Richtlijn), zodat het communautair openbare-ordecriterium, zoals neergelegd in artikel 27, tweede lid, van de Richtlijn, niet van toepassing is bij de ongewenstverklaring van de vreemdeling. De rechtbank heeft hiertoe overwogen dat, samengevat weergegeven, het de bedoeling van de Richtlijn is om iedere burger van de Unie en, voor zover thans van belang, diens echtgenoot een fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te verlenen. Hierbij doet volgens de rechtbank niet ter zake of de vreemdeling of zijn vrouw in het verleden gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en evenmin of de vreemdeling zijn vrouw heeft begeleid naar Nederland.

De staatssecretaris betoogt hiertoe, samengevat weergegeven, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de Europese regelgeving bij de huidige stand van het recht geenszins in het algemeen een – eventuele toekomstige – uitoefening van het recht van vrij verkeer van familieleden van burgers van de Unie garandeert.

2.1.1. Volgens artikel 2, eerste lid, van de Richtlijn wordt voor de toepassing van deze richtlijn onder "burger van de Unie" verstaan: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit.

Volgens het tweede lid, aanhef en onder a, wordt onder "familie lid" onder meer verstaan: de echtgenoot.

Volgens artikel 3, eerste lid, is de Richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, tweede lid, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Volgens artikel 27, eerste lid, kunnen de lidstaten van de Europese Unie de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

Volgens het tweede lid moeten de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Ingevolge artikel 25, eerste lid, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (hierna: SUO), zoals dit luidde ten tijde van belang, dient een Overeenkomstsluitende Partij wanneer zij overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, vooraf in overleg met de signalerende Overeenkomstsluitende Partij te treden en houdt zij rekening met de belangen van deze Partij; de verblijfstitel wordt slechts om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, afgegeven. Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

Ingevolge het tweede lid, zoals dit luidde ten tijde van belang, treedt de signalerende overeenkomstsluitende partij, wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, in overleg met de overeenkomstsluitende partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard, indien hij een gevaar vormt voor de openbare

orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft, als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000.

Volgens paragraaf A3/9.2.1 van de Vreemdelingscirculaire 2000 kan een vreemdeling bij beschikking van de minister, op bepaalde in de Vw 2000 aangegeven gronden, ongewenst worden verklaard. Opname in het opsporingsstelsel of (nationaal) Schengeninformatiesysteem (hierna: het SIS) volgt na de verwijdering uit Nederland of indien er geen rechtsmiddelen meer kunnen worden aangewend tegen de beschikking tot ongewenstverklaring dan wel de aangewende rechtsmiddelen niet in Nederland mogen worden afgewacht.

2.1.2. Bij besluit van 28 augustus 2008, onder verwijzing naar het besluit van 26 februari 2008, heeft de staatssecretaris de vreemdeling met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst verklaard. De staatssecretaris heeft hiertoe besloten omdat de vreemdeling bij vonnis van de rechtbank Roermond van 30 mei 2007 is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 3 jaren wegens poging tot doodslag op 27 augustus 2006 in de gemeente Maasbracht. De vreemdeling, van Kazachstaanse nationaliteit, was ten tijde van het plegen van het misdrijf woonachtig in Duitsland, in het bezit van een Duitse verblijfsvergunning en gehuwd met een vrouw die de Duitse nationaliteit bezit, met wie hij twee kinderen heeft die eveneens de Duitse nationaliteit bezitten.

2.1.3. Volgens artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn is deze alleen van toepassing op burgers van de Unie die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, en op hun familieleden die hen begeleiden of zich bij hen voegen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, verleent de Richtlijn aan familieleden van burgers van de Unie aldus geen volledig en fundamenteel recht op vrij verkeer, maar slechts een recht op vrij verkeer dat afhankelijk is van dat van de burger van de Unie.

De vreemdeling is op de dag van het misdrijf vanuit Duitsland naar Nederland gereisd, terwijl zijn echtgenote zich in Duitsland bevond. Nu de echtgenote van de vreemdeling zich niet heeft begeven naar een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezit, heeft de situatie, bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Richtlijn, zich niet voorgedaan. De vreemdeling heeft de echtgenote niet begeleid naar een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezit en ging zich evenmin bij haar voegen in een andere lidstaat, zodat de vreemdeling ten tijde van het plegen van het misdrijf niet onder het bereik van de Richtlijn viel.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 31 januari 2006, C-503/03, Commissie tegen Spanje, (www.curia.europa.eu), volgt niet anderszins. Dit arrest betrof, anders dan de onderhavige zaak, burgers van de Unie die van hun recht op vrij verkeer gebruik hadden gemaakt door in een andere lidstaat te verblijven en hun familieleden met de nationaliteit van een derde land die hen begeleidden, dan wel zich bij hen gingen voegen.

De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de

staatssecretaris had dienen te beoordelen of de vreemdeling een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, als bedoeld in artikel 27, tweede lid, van de Richtlijn, alvorens tot ongewenstverklaring van de vreemdeling over te gaan.

De grief slaagt.

2.2. In grief 2 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ten onrechte niet, ingevolge artikel 25, tweede lid, van de SUO, met Duitsland in overleg is getreden om na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel van de vreemdeling. De staatssecretaris betoogt hiertoe dat de rechtbank niet heeft onderkend dat overleg met Duitsland geen voorwaarde is voor ongewenstverklaring van de vreemdeling, dan wel de hieraan gekoppelde signalering in het SIS.

2.2.1. Uit artikel 25, tweede lid, van de SUO, volgt dat wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der lidstaten afgegeven geldige verblijfstitel, in een andere lidstaat is gesignaleerd in het SIS, deze signalerende lidstaat in overleg moet treden met de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Daargelaten of de vreemdeling een rechtstreeks beroep op dit artikel kan doen, volgt uit dit artikel niet dat het in overleg treden met Duitsland een voorwaarde is die aan ongewenstverklaring van de vreemdeling, dan wel zijn signalering in het SIS, vooraf dient te gaan. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat het besluit niet in stand kan blijven, omdat de staatssecretaris niet in overleg is getreden met Duitsland. Ingevolge artikel 25, tweede lid, van de SUO is Nederland evenwel verplicht om met Duitsland in het voorgeschreven overleg te treden zodra de ongewenstverklaring in rechte onaantastbaar is geworden. Wanneer Duitsland niet overgaat tot intrekking van de verblijfstitel, dient Nederland, ingevolge het voormelde artikel, over te gaan tot intrekking van de signalering van de vreemdeling in het SIS.

De grief slaagt.

2.3. In grief 3 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ten onrechte heeft nagelaten een belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), aangezien de ongewenstverklaring feitelijk inhoudt dat de vreemdeling en zijn gezin zich niet meer vrij binnen de Schengenruimte kunnen bewegen, hetgeen een inbreuk betekent op het recht op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven. De staatssecretaris betoogt hiertoe dat de rechtbank niet heeft onderkend dat geen sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van de vreemdeling, aangezien hij dit in Duitsland kan uitoefenen als tevoren.

2.3.1. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, behelst de ongewenstverklaring en de hieraan gekoppelde signalering in het SIS geen inmenging in het gezins- en privéleven van de vreemdeling. Indien Duitsland naar aanleiding van het in artikel 25, tweede lid, van de SUO voorgeschreven overleg overgaat tot intrekking van de verblijfstitel van de vreemdeling, is de invloed daarvan op het gezins- en privéleven van de vreemdeling een kwestie die de vreemdeling in de procedure tegen die intrekking aan de orde kan

stellen. Indien Duitsland niet hiertoe overgaat, dient Nederland, zoals is overwogen in 2.2.1, over te gaan tot intrekking van de signalering van de vreemdeling in het SIS. De vreemdeling kan zijn gezins- en privéleven in Duitsland dan uitoefenen als tevoren.

De grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 28 augustus 2008 van de staatssecretaris alsnog ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 september 2009 in zaak nr. 08/34755;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Schaaf, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

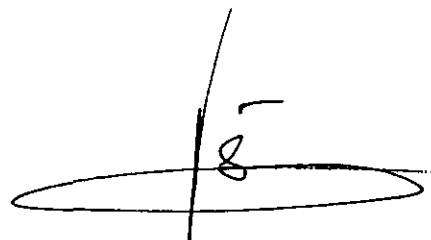
w.g. Schaaf
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 december 2010

523.

Verzonden: 6 december 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 08/34755

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 september 2009

inzake

geboren op
nationaliteit Burger van Rusland,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. Y.E. Verkouter,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.A.M. Janssen.

Procesverloop

Bij besluit van 26 februari 2008 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna Vw 2000).

Het hiertegen door eiser gemaakte bezwaar is door verweerder bij besluit van 28 augustus 2008 ongegrond verklaard.

Eiser heeft op 25 september 2008 tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 3 augustus 2009, waar eiser noch zijn gemachtigde is verschenen. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 28 augustus 2008 in rechte stand kan houden.
2. Bij de beoordeling van het beroep gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden. Eiser is gehuwd met een vrouw die de Duitse nationaliteit bezit. Samen hebben zij twee kinderen. Het gezin van eiser woont in de plaats enkele kilometers van de grens met Nederland. Eiser heeft een Duitse verblijfsvergunning. Bij vonnis van 30 mei 2007 van de Meervoudige strafkamer te Roermond, onherroepelijk geworden op 14 juni 2007, is eiser veroordeeld tot drie jaren gevangenisstraf wegens poging tot doodslag.

3. Verweerder heeft eiser vanwege die veroordeling ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000, omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000. Verweerder heeft hierbij verwezen naar zijn beleid zoals neergelegd in A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). Ingevolge het beleid betreft het hier vreemdelingen die niet rechtmatig op grond van een verblijfsvergunning noch op basis van het gemeenschapsrecht, de Overeenkomst tussen de EG en de Zwitserse Bondstaat of het Associatiebesluit 1/80 van de Associatierraad EEG-Turkije hier te lande verblijven. Daarnaast heeft verweerder op grond van hoofdstuk A3, paragraaf 9.2.2, van de Vc 2000 de gegevens van eiser geregistreerd in het (N)SIS waardoor eiser in elke Schengenstaat gesignaleerd staat en bij elk van die staatsgrenzen gecontroleerd wordt.

4. De gemachtigde van eiser meent dat verweerder ten onrechte het criterium van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 heeft toegepast, omdat eiser en zijn echtgenote onder Richtlijn 2004/38/EG (hercodificatie vrij personenverkeer) van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie, vallen. Om die reden had verweerder aan het communautaire openbare orde-criterium dienen te toetsen en moeten beoordelen of eiser een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving alvorens tot ongewenstverklaring over te kunnen gaan. Verder heeft de gemachtigde van eiser aangevoerd dat de signalering in het (N)SIS betekent dat Duitsland in beginsel zijn verblijfsvergunning zal moeten intrekken, tenzij Duitsland besluit het verblijf van eiser te continueren op grond van klemmende redenen van humanitaire aard of internationale verplichtingen. Duitsland zal Nederland in dat geval verzoeken de signalering uit het (N)SIS te verwijderen. Echter, de kans dat eiser uit Duitsland zal moeten vertrekken is reëel. De ongewenstverklaring en signalering hebben dus in beginsel tot gevolg dat eiser niet langer legaal zijn gezinsleven kan uitoefenen met zijn gezin en wordt beperkt in de uitoefening van zijn privéleven. Een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) had dan ook moeten plaatsvinden. De gemachtigde van eiser meent ten slotte dat in strijd is gehandeld met het bepaalde in artikel 25, tweede lid, van de Uitvoeringsovereenkomst Schengen (hierna: SUO), nu verweerder ten onrechte – voor zover bekend – geen contact heeft opgenomen met de Duitse autoriteiten voor overleg over de verblijfstitel van eiser.

5. De rechtbank overweegt dat Richtlijn 2004/38/EG blijkens de overweging van de considerans er – kort gezegd – toe dient om iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van het EG-verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te verlenen. Het vrije verkeer van personen is een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat, waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het EG-verdrag. Het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend.

6. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van Richtlijn 2004/38/EG is de richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat

dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, tweede lid, die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

7. Ingevolge artikel 27, eerste lid, van Richtlijn 2004/38/EG kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd. Ingevolge het tweede lid moeten de redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

8. De bepalingen van Richtlijn 2004/38/EG zijn met ingang van 29 april 2006, derhalve binnen de in de richtlijn bepaalde implementatietermijn, die eindigde op 30 april 2006, omgezet naar nationaal recht en opgenomen in de artikelen 8.7 en verder van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). In beginsel kan eiser derhalve geen rechtsreeks beroep meer doen op de richtlijn, maar enkel op de nationale bepalingen waarin de richtlijn (tijdig) is omgezet. De rechtbank ziet aanleiding om ambtshalve de rechtsgronden van eiser, gelet op het bepaalde in artikel 8:69, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), aan te vullen, in die zin dat eiser van mening is dat zijn ongewenstverklaring in strijd is met het bepaalde in de artikelen 8.7 en verder van het Vb 2000.

9. In artikel 8.7, eerste lid, van het Vb 2000 is bepaald dat paragraaf 2 EG/EER van het Vb 2000, van toepassing is op vreemdelingen die de nationaliteit bezitten van een staat die partij is bij het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap of bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, dan wel van Zwitserland, en die zich naar Nederland begeven of in Nederland verblijven. Ingevolge het tweede lid is voormelde paragraaf eveneens van toepassing op de familieleden die een vreemdeling als bedoeld in het eerste lid naar Nederland begeleiden of zich bij hem in Nederland voegen, voor zover het betreft:

- a. de echtgenoot;
- b. (...);
- c. (...);
- d. (...).

10. Ingevolge artikel 8.8, eerste lid, onder a, van het Vb 2000 kan aan een vreemdeling, die in het bezit is van een geldig document voor grensoverschrijding, de toegang tot Nederland slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dan wel volksgezondheid indien de vreemdeling op grond van zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

11. Ingevolge artikel 8.11, eerste lid, onder a en b, van het Vb 2000 heeft de vreemdeling, bedoeld in artikel 8.7, eerste lid, rechtmatig verblijf gedurende een periode van drie maanden na inreis, indien hij beschikt over een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig met andere middelen levert. Ingevolge het tweede lid heeft de vreemdeling, bedoeld in artikel 8.7, tweede, derde of

---

vierde lid, die niet de nationaliteit bezit van een staat als bedoeld in het eerste lid van dat artikel en beschikt over een geldig paspoort, rechtmatig verblijf gedurende een periode van drie maanden na inreis.

12. Verweerder, die niet betwist dat eiser is gehuwd met een burger van de Europese Unie, heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de Duitse echtgenote van eiser zich heeft begeven naar of heeft verbleven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezit. Daarbij heeft verweerder tevens in aanmerking genomen dat uit de overgelegde stukken en verklaringen blijkt dat eiser door de Duitse autoriteiten een nationale verblijfsvergunning is verleend en derhalve geen communautair verblijfsrecht heeft. Verder heeft verweerder opgemerkt dat de echtgenote van eiser kennelijk sinds de aanvang van hun gezamenlijk verblijf in Duitsland per september 2002 een bijstanduitkering ontvangt. De korte bezoeken die zij al dan niet samen met eiser aan Nederland heeft gebracht om bijvoorbeeld naar de markt in Heerlen te gaan, heeft verweerder betrokken bij de besluitvorming, maar heeft niet tot een ander oordeel geleid.

13. Eiser heeft in beroep naar voren gebracht dat het niet noodzakelijk is dat men in het bezit is van een communautaire verblijfsvergunning wil men aanspraak kunnen maken op het EU-recht. Voorts meent eiser dat ten onrechte wordt gesteld dat niet is gebleken dat zijn vrouw zich zou hebben begeven naar een ander EU-land. Hij heeft immers aangeven dat hij en zijn echtgenote ongeveer elke week in Nederland boodschappen gingen doen op de markt. Ook kwamen zij in Nederland voor toeristische doeleinden.

14. De rechtbank, die de artikelen 8.7 en verder van het Vb 2000 mede interpreteert in het licht van het doel van Richtlijn 2004/38/EG, is met eiser van oordeel dat het bezitten van een communautaire verblijfsvergunning geen voorwaarde is voor het aanspraak kunnen maken op het EU-recht. Richtlijn 2004/38/EG regelt in hoofdstuk II het recht op uitreis en inreis, in hoofdstuk III het verblijfsrecht voor maximaal drie maanden en voor meer dan drie maanden, en in hoofdstuk IV het duurzaam verblijfsrecht. Voor het uitoefenen van die rechten is geen communautaire verblijfsvergunning vereist. Zo heeft bijvoorbeeld elke burger van de Unie, en daarmee ook diens in artikel 8.7, tweede lid, van het Vb 2000 bedoelde familieleden die hem willen begeleiden of zich bij hem willen voegen, in beginsel het recht om het grondgebied van een lidstaat te verlaten om zich naar een andere lidstaat te begeven en daar maximaal drie maanden te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.

15. Dat eiser en/of diens echtgenote nimmer gebruik hebben gemaakt van voornoemde rechten en de ongewenstverklaring van eiser zodoende niet aan het communautaire openbare orde criterium hoeft te worden getoetst, zoals verweerder stelt, kan niet worden gevolgd. Immers, daarmee heeft verweerder niet, dan wel onvoldoende, onderkend dat eiser, zoals althans door hem is gesteld, ongeveer elke week samen met zijn vrouw boodschappen ging doen op de markt in Heerlen en zij hier te lande zijn geweest voor toeristische doeleinden. Weliswaar heeft verweerder in het bestreden besluit aangegeven dat de korte bezoeken die de echtgenote van eiser al dan niet samen met eiser aan Nederland heeft gebracht bij de besluitvorming is betrokken, maar op geen enkel wijze blijkt hoe dit is gebeurd. Het bestreden besluit ontbeert op dit punt dan ook een kenbare motivering. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de beantwoording van de vraag of de echtgenote van eiser en/of eiser in het verleden gebruik hebben gemaakt van vorenbedoelde rechten, irrelevant is voor de beantwoording van de vraag of eiser en/of diens echtgenote onder de werking vallen van

Richtlijn 2004/38/EG oftewel de artikelen 8.7 en verder van het Vb 2000. Ook de beantwoording van de vraag of eiser zijn vrouw naar Nederland heeft begeleid op het moment dat hij het misdrijf heeft begaan, zoals door de gemachtigde van verweerder ter zitting is geopperd, doet niet ter zake. Waar het naar het oordeel van de rechtbank om draait, is dat eiser als echtgenoot van een Unieburger de mogelijkheid moet hebben om zijn vrouw naar een andere lidstaat te volgen dan wel zich bij zijn vrouw in een andere lidstaat te voegen. Door de ongewenstverklaring wordt eiser en zijn echtgenote die mogelijkheid in de toekomst ontnomen, terwijl de bedoeling van Richtlijn 2004/38/EG nu juist is om iedere burger van de Unie, en – voor zover hier van belang – diens echtgenoot, een fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te verlenen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder had behoren te beoordelen of eiser een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt alvorens tot ongewenstverklaring over te kunnen gaan. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door het arrest Commissie EG tegen het Koninkrijk Spanje van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: HvJ EG) van 31 januari 2006 (JV 2006/123), waarin het HvJ EG overweegt dat twee Algerijnse onderdanen, die ieder zijn gehuwd met een Spaanse onderdaan, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontlenen om tot het grondgebied van de lidstaten te worden toegelaten of daartoe een visum te bekomen. Het HvJ EG heeft niet gezegd dat deze Algerijnse onderdanen dit recht hebben omdat hun Spaanse echtgenotes hun gemeenschapsrecht hadden uitgeoefend door in Ierland en het Verenigd Koninkrijk te gaan wonen. Zij vallen onder de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht omdat zij een onderdaan zijn van een derde staat, Algerije, die getrouwd is met een onderdaan van een lidstaat, Spanje.

16. Verweerder kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat hij niet gehouden is om ingevolge artikel 25, tweede lid, SUO met Duitsland in contact te treden ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel, omdat eiser niet onder het gemeenschapsrecht valt. Naar het oordeel van de rechtbank valt eiser niet alleen onder de werking van het gemeenschapsrecht, zoals hiervoor is overwogen, maar ook zonder dat volgt uit de bewoording van artikel 25, tweede lid, SUO dat verweerder gehouden is om met Duitsland in contact te treden. In artikel 25, tweede lid, SUO is namelijk bepaald dat wanneer blijkt dat een vreemdeling, die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, de signalerende Overeenkomstsluitende Partij in overleg treedt met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen. Niet in geschil is dat eiser een verblijfsvergunning heeft die is afgegeven door Duitsland, zodat verweerder, die eiser ter fine van weigering heeft gesignaleerd, in overleg had moeten treden met Duitsland.

17. De rechtbank is op grond van het vorenstaande dan ook van oordeel dat het bestreden besluit is genomen in strijd met het bepaalde in artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, dat vereist dat een beslissing op bezwaar dient te berusten op een deugdelijke motivering. Het beroep is daarom gegrond en het bestreden besluit wordt vernietigd. Verweerder wordt opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen. In dat nieuwe besluit zal verweerder, indien hij meent dat eiser ook ongewenst kan worden verklaard op grond van het communautaire openbare ordeccriterium, een belangenafweging dienen te maken in het kader van artikel 8 van het EVRM, hetgeen in het

---

onderhavige besluit ten onrechte achterwege is gebleven. De ongewenstverklaring en signalering van eiser in het (N)SIS houdt immers feitelijk in dat eiser en diens vrouw en kinderen zich niet meer als gezin (gezinseenheid) vrij binnen de Schengenruimte kunnen bewegen, hetgeen voor zowel eiser als zijn gezinsleden een inbreuk betekent op het recht van eerbiediging van hun gezins- en privéleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

18. Met betrekking tot het in bezwaar gedane verzoek om de kosten die eiser in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken vergoed te krijgen, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat dit beroep niet kan slagen, aangezien deze kosten ingevolge het tweede lid van artikel 7:15 van de Awb uitsluitend worden vergoed voor zover het bestreden besluit, waarmee is bedoeld het primaire besluit, wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Daarvan is in dit geval niet gebleken.

19. De rechtbank acht wel termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten in beroep. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 322,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:

- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
- waarde per punt € 322,00
- wegingsfactor 1.

20. Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

21. Tevens zal de rechtbank bepalen dat verweerder aan eiser het door hem gestorte griffierecht ten bedrage van € 145,00 dient te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- bepaalt dat verweerder aan eiser het door hem gestorte griffierecht dient te vergoeden ten bedrage van € 145,00;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten vastgesteld op € 322,00;
- bepaalt dat het bedrag van de proceskosten moet worden voldaan aan de griffier.

Aldus gedaan door mr. drs. T.L. Fernig als rechter in tegenwoordigheid van
mr. A.A.M.J. Smulders als griffier en in het openbaar uitgesproken op 14 september 2009.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **16 SEP. 2009**

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
14 OKT 2009	
ZAAKNR.	200907930
AAN:	
BEHANDELD. DOOR:	
	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. Y.E. Verkouter

advocaat te 's-Hertogenbosch

(postbus 1138, 5200 BD 's-Hertogenbosch)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 14 september 2009 (Awb 08/34755). De rechtbank heeft de uitspraak op 16 september 2009 verzonden.

Een kopie van de uitspraak wordt hierbij overgelegd als **productie**.

- 1.2 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een procedure over ongewenstverklaring gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Voorts is ten laste van de Staatssecretaris een proceskostenveroordeling uitgesproken en dient hij het griffierecht te vergoeden. De vernietiging hangt – kort weergegeven – samen met de openbare orde en de positie van een gezinslid van een burger van de Unie in het licht van de Richtlijn 2004/38/EG (hierna: de richtlijn).
- 1.3 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

Grief I

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 15:

“Dat eiser en/of diens echtgenote nimmer gebruik hebben gemaakt van voornoemde rechten en de ongewenstverklaring van eiser zodoende niet aan het communautaire openbare orde criterium hoeft te worden getoetst, zoals verweerder stelt, kan niet worden gevolgd. Immers, daarmee heeft verweerder niet, dan wel onvoldoende, onderkend dat eiser, zoals althans door hem is gesteld, ongeveer elke week samen met zijn vrouw boodschappen ging doen op de markt in Heerlen en zij hier te lande zijn geweest voor toeristische doeleinden. Weliswaar heeft verweerder in het bestreden besluit aangegeven dat de korte bezoeken die de echtgenote van eiser al dan niet samen met eiser aan Nederland heeft gebracht bij de besluitvorming is betrokken, maar op geen enkel wijze blijkt hoe dit is gebeurd. Het bestreden besluit ontbeert op dit punt dan ook een kenbare motivering. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de beantwoording van de vraag of de echtgenote van eiser en/of eiser in het verleden gebruik hebben gemaakt van vorenbedoelde rechten, irrelevant is voor de beantwoording van de vraag of eiser en/of diens echtgenote onder de werking vallen van Richtlijn 2004/38/EG oftewel de artikelen 8.7 en verder van het Vb 2000. (..) Waar het naar het oordeel van de rechtbank om draait,

is dat eiser als echtgenoot van een Unieburger de mogelijkheid moet hebben om zijn vrouw naar een andere lidstaat te volgen dan wel zich bij zijn vrouw in een andere lidstaat te voegen. Door de ongewenstverklaring wordt eiser en zijn echtgenote die mogelijkheid in de toekomst ontnomen, terwijl de bedoeling van Richtlijn 2004/38/EG nu juist is om iedere burger van de Unie, en – voor zover hier van belang – diens echtgenoot, een fundamenteel recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten te verlenen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder had behoren te beoordelen of eiser een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt alvorens tot ongewenstverklaring over te kunnen gaan. De rechtbank ziet zich in dit oordeel gesteund door het arrest Commissie EG tegen het Koninkrijk Spanje van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: HvJ EG) van 31 januari 2006 (JV 2006/123), waarin het HvJ EG overweegt dat twee Algerijnse onderdanen, die ieder zijn gehuwd met een Spaanse onderdaan, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontlenen om tot het grondgebied van de lidstaten te worden toegelaten of daartoe een visum te bekomen. Het HvJ EG heeft niet gezegd dat deze Algerijnse onderdanen dit recht hebben omdat hun Spaanse echtgenotes hun gemeenschapsrecht hadden uitgeoefend door in Ierland en het Verenigd Koninkrijk te gaan wonen. Zij vallen onder de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht omdat zij een onderdaan zijn van een derde staat, Algerije, die getrouwd is met een onderdaan van een lidstaat, Spanje.”.

Grief II

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 17 dat het besluit is genomen in strijd met het bepaalde in artikel 7:12, eerste lid, Awb waaraan zij mede ten grondslag heeft gelegd hetgeen zij in rov. 16 heeft overwogen. Wat zij in deze rechtsoverweging 16 overweegt is weliswaar niet onjuist, maar dat kan niet afdoen aan de rechtmatigheid van de beslissing op bezwaar, inhoudende handhaving van het primaire besluit tot ongewenstverklaring.

Grief III

- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 17 dat de Staatssecretaris in een nieuw besluit, indien hij meent dat – thans – verweerder ook ongewenst kan worden verklaard op grond van het communautaire openbare orde criterium, een belangenafweging zal dienen te maken in het kader van artikel 8 EVRM hetgeen, aldus de rechtbank, in het bij haar bestreden besluit ten onrechte achterwege is gebleven. Ten onrechte overweegt zij in het verlengde hiervan dat de signalering van verweerder in het (N)SIS feitelijk inhoudt dat verweerder en diens vrouw en kinderen zich niet meer als gezin (gezinseenheid) vrij binnen de Schengenruimte kunnen bewegen, hetgeen voor zowel verweerder als zijn gezinsleden een inbreuk betekent op het recht van eerbiediging van hun gezins- en privéleven als bedoeld in artikel 8 EVRM.

- 2.4 Voor zover rov. 17 voor het overige is gebaseerd op de in de eerste grief bestreden overwegingen, vitieert een grondverklaring van deze grief ook rov. 17.
- 2.5 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten voorts de rechtsoverwegingen 19 tot en met 21 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van (de) hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

Inleiding

- 3.1 Verweerder is geboren op _____ en is burger van Kazachstan. Hij is op 20 november 1993 gehuwd met een vrouw die (op dat moment) eveneens onderdaan was van deze republiek. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren.
- 3.2 Bij uitspraak van de meervoudige strafkamer van de rechtbank Roermond van 30 mei 2007 is verweerder veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf voor de tijd van drie jaren wegens poging tot doodslag gepleegd op 27 augustus 2006 in de gemeente Maasbracht. Verweerder was op het moment van het plegen van het delict woonachtig in de Bondsrepubliek Duitsland. Zijn echtgenote en twee kinderen bezitten de Duitse nationaliteit. Uit kopieën van het Kazachse paspoort blijkt dat verweerder over een Duitse verblijfsvergunning beschikte die aanvankelijk geldig was tot 9 november 2006 en die (op 26 oktober 2006 in Aken, op het moment dat verweerder zelf was gedetineerd¹) is verlengd tot 9 november 2008.
- 3.3 Verweerder en zijn gezin leefden in Duitsland van een (bijstands)uitkering.²
- 3.4 Op 19 maart 2008 is aan verweerder het voornemen van 26 februari 2008 bekend gemaakt hem tot ongewenst vreemdeling te verklaren. Bij besluit van 20 mei 2008 is verweerder daadwerkelijk ongewenst verklaard. Het tegen deze beschikking gemaakte bezwaar is ongegrond verklaard bij het thans door de rechtbank vernietigde besluit van 28 augustus 2008.
- 3.5 Appellant is na het uitzitten van zijn straf op 26 augustus 2008 uitgezet naar Duitsland.

---

1 Vergelijk hierover ook blz. 2 van het verslag van gehoor door de ambtelijke commissie op 13 augustus 2008, blz. 2, de vijfde alinea.

2 Verslag gehoor ambtelijke commissie, blz. 1, de op twee na laatste alinea.

- 3.6 Verweerder heeft zich in de procedure – kort weergegeven – op het standpunt gesteld dat hij slechts ongewenst kan worden verklaard indien zou worden voldaan aan het communautaire openbare orde criterium en dat derhalve aan dat criterium moet worden getoetst en niet aan het (gewone, niet op het EG-recht gebaseerde) nationale beleid zoals de Staatssecretaris in de besluiten heeft gedaan. De rechtbank is verweerder in dat standpunt gevolgd, in de visie van de Staatssecretaris ten onrechte.

De bestreden uitspraak

Ad grief I

- 3.7 Voor zover de rechtbank in rov. 16 overweegt dat – in het algemeen - uitoefening van bepaalde, op communautaire regelgeving gebaseerde rechten in het verleden niet ter zake doet, althans op zichzelf niet doorslaggevend is voor de beoordeling van de vraag of iemand op een op een bepaald moment nadien onder de werkingssfeer van de richtlijn valt, althans aanspraak kan maken op toepassing van het communautaire openbare orde criterium, is haar oordeel juist. Dat standpunt ligt ook besloten in de overweging in de beslissing op bezwaar dat bezoeken aan Nederland in het verleden (al dan niet samen met verweerders Duitse echtgenote) niet nopen tot de conclusie dat verweerder onder de werkingssfeer van de richtlijn³ valt, waar voor die conclusie voor het overige geen grond bestaat.⁴ In zoverre is het oordeel van de rechtbank dat dit nader had moeten worden gemotiveerd onjuist en in het licht van haar eigen oordeel onbegrijpelijk.
- 3.8 Ingevolge art. 18, eerste lid, van het EG-Verdrag heeft iedere burger van de Unie het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en er te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Van een onvoorwaardelijk recht op reizen en verblijven (anders dan in het eigen land) is dus geen sprake.
- 3.9 De richtlijn is blijkens art. 3 van toepassing ten aanzien van ieder burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als genoemd in art. 2 die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

---

³ En art. 8.7 e.v. Vb 2000; In het vervolg zal eenvoudigheidshalve steeds slechts worden gesproken over de richtlijn.

⁴ Vergelijk biz. 2, de tweede alinea. De verwijzing naar de aard van het verblijfsdocument in deze alinea is geen zelfstandig argument, maar illustreert dat (ook) de Duitse autoriteiten kennelijk geen aanleiding hebben gezien te oordelen dat verweerder onder de werkingssfeer van de richtlijn valt.

- 3.10 Anders dan in de overwegingen van de rechtbank ligt besloten, garandeert de Europese regelgeving bij de huidige stand van het recht geenszins in het algemeen een eventuele toekomstige uitoefening van het recht van vrij verkeer van familieleden van burgers van de Unie.

Volgens de rechtbank is de stand van het recht dat verweerder de mogelijkheid moet hebben zijn vrouw naar een andere lidstaat te volgen dan wel zich bij zijn vrouw in een andere lidstaat te voegen, hoewel (i) verweerder zowel op het moment van het primaire besluit als op het moment van de beslissing op bezwaar was gedetineerd, (ii) zijn echtgenote op beide momenten in Duitsland verbleef, het land van haar nationaliteit, waar zij geen gebruik maakte van het recht van vrij verkeer, althans iets anders heeft verweerder niet gesteld en (iii) zij op geen van deze beide momenten naar een andere lidstaat reisde (vergezeld van haar echtgenoot).

- 3.11 Een andere uitleg van (onder meer) art. 3 van de richtlijn zou betekenen dat ieder familielid als bedoeld in art. 2 zich zou kunnen beroepen op een eventuele, toekomstige reis of een eventueel toekomstig verblijf van de burger van de Unie in een andere lidstaat en zo toepasselijkheid van de richtlijn kunnen bewerkstelligen. De Staatssecretaris meent dat art. 18 van het Verdrag noch (art. 3 van) de richtlijn een dergelijke strekking heeft.

- 3.12 In het arrest van het Hof van Justitie in de zaak van de Commissie tegen Spanje ziet de Staatssecretaris, anders dan de rechtbank, geen grond voor een ander oordeel. Buiten kijf is dat de burgers van de Unie in die zaak gebruik hadden gemaakt van hun recht van vrij verkeer (en zich in een andere lidstaat dan hun lidstaat van herkomst (Spanje) hadden gevestigd). Het hof wijst op verschillende plaatsen in zijn arrest op dat feit, waaronder in zijn eerste antwoord. Ook de samenvatting van het arrest (in de digitale versie) begint met dat feit. In die kennelijk voor het hof van belang geachte context moeten de afzonderlijke overwegingen van het arrest worden gelezen en begrepen.

De rechtbank laat overigens na te preciseren op welke overwegingen van het arrest zij zich baseert.

Ad grief II

- 3.13 De tweede grief behoeft verder nauwelijks toelichting. Uit art. 25, tweede lid, SUO, volgt dat, indien een vreemdeling die houder is van een verblijfsdocument dat is afgegeven door een lidstaat in een andere lidstaat *is* gesignaleerd (in het SIS), die signalerende lidstaat in overleg moet treden met de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel. Nederland moet in het geval van verweerder dus in overleg treden met

Duitsland. Dat overleg is geen *voorwaarde vooraf* voor signalering. Nog minder is het een voorwaarde voor ongewenstverklaring.

Vergelijk ook de laatste volzin van het tweede lid van ar. 25 SUO.

De rechtbank heeft een verwijzing naar deze bepaling daarom niet ten grondslag kunnen leggen aan haar oordeel dat het besluit onvoldoende is gemotiveerd en aan de vernietiging van dit besluit. Een (ontbrekende) opmerking in de beschikking over de noodzaak van overleg is immers niet dragend voor een besluit als hier aan de orde waarbij (uitsluitend) de ongewenstverklaring is gehandhaafd.

Ad Grief III

- 3.14 De Staatssecretaris leest de in deze grief bestreden overwegingen als overwegingen ten overvloede die hem niet binden bij een eventueel nieuw te nemen besluit. De overwegingen zijn immers niet dragend voor de beoordeling van het beroep en de vernietiging van het besluit. Indien Uw Afdeling onderschrijft dat de overwegingen ten overvloede zijn gegeven, behoeft de grief uiteraard geen verdere toelichting.
- 3.15 Voor het geval Uw Afdeling zou oordelen dat de overwegingen niet ten overvloede zijn gegeven en de Staatssecretaris binden bij eventuele verdere besluitvorming, heeft te gelden dat de overwegingen onjuist zijn.
- 3.16 De enkele omstandigheid dat verweerder niet meer met zijn echtgenote en/of kinderen naar Nederland zou kunnen reizen regardeert zijn gezinsleven noch zijn privéleven als bedoeld in art. 8 EVRM. Van een inmenging als bedoeld in dit artikel is al helemaal geen sprake. Verweerder kan zijn gezinsleven en privéleven in Duitsland uitoefenen als tevoren. Dat verweerder niet meer in Nederland kan vissen of met zijn vrouw twee of drie keer per maand boodschappen kan doen, kan toch moeilijk worden beschouwd als een kwestie die valt onder het beschermingsbereik van art. 8 EVRM. Als het strafbare feit, de veroordeling van verweerder in verband hiermee en de daarop gevolgde signalering ertoe leiden dat Duitsland zijn verblijfstitel intrekt, dan is de invloed daarvan op verweeders gezinsleven (en eventueel op zijn privéleven) een kwestie tussen verweerder en Duitsland. Oorzaak van die invloed is alsdan niet de signalering door Nederland, maar het gepleegde strafbare feit, de daarop gevolgde veroordeling en de gevolgen die Duitsland aan een en ander (het delict en de veroordeling) verbindt.
- 3.17 Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep ongegrond moeten verklaren.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 14 oktober 2009

advocaat

---

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010449
referentie	IND-0801.21.1456